Slovo úvodem

Milí čtenáři,
máme tu červen a to znamená, že toto je třetí a poslední číslo TiGy ve školním roce 2018/19. Maturitní období a zmatené rozvrhy plné změn jsou již za námi a čeká nás uzavírání známek. Venkovní teplota pomalu stoupá a naše mozky se začínají přehřívat, ale berme to z té lepší stránky – už za pár týdnů budou prázdniny! A čekání na ně si můžete zkrátit čtením tohoto časopisu (nebo ho přinejmenším můžete použít jako vějíř).
Přeji hezké čtení,

Kočka

Slovo úvodem	3
Knižní rubrika	4
Filmová rubrika	5
Seriálová rubrika	6-7
YPEF	8
Kam s TiGy	9-10
Rudolf	11
Fotokoutek	12
Myšlenky studenta	13
Tvůrčí koutek	14
Perličky	15-17

Anna Kareninová

Realismus jako umělecký směr vládl v Evropě ve druhé polovině 19. století. Jeho základním cílem bylo nastavit společnosti co možná nejpravdivější zrcadlo, upozornit na její chyby a na křivdy, které se v ní dějí, a tím snad i přispět k jejich odstranění. Jednotlivé postavy realistických děl často reprezentovaly určité společenské vrstvy či lidské vlastnosti.

Román Anna Kareninová ruského spisovatele Lva Nikolajeviče Tolstého patří dozajista k nejlepším knihám tohoto období. Na asi 800 stranách tu můžeme sledovat dva paralelní příběhy a v jejich středu dva velmi výrazné protagonisty.

První a známější dějová linie je věnována Anně Kareninové, manželce chladného a citově prázdného státního úředníka. Anna je žena, jíž se hnusí nevěra, nakonec se jí však sama dopustí, když se upřímně zamiluje do mladého důstojníka Vronského. Společnost ji zavrhne, protože však na rozdíl od mnoha jiných nehodlá svůj prohřešek tajit, protože nechce lhát a přetvařovat se, k milenci se veřejně přihlásí. Poté, co se jí zřeknou přátelé a co jí manžel zabrání stýkat se s jejich synem, upadne do depresí a nakonec svůj život dobrovolně skončí pod koly vlaku.

V druhém, často opomíjeném příběhu se setkáváme s přemýšlivým a citlivým statkářem Levinem. Ten se poté, co je odmítnut dívkou, do níž se zamiloval, uzavírá do myšlenek o smyslu život, existenci boha a morálky. Velké otázky ho neopouštějí ani poté, co se šťastně ožení a narodí se mu syn. Trápí se jimi natolik, že začne dokonce uvažovat o sebevraždě. Nakonec však nachází náplň svého života v péči o své panství a jeho obyvatele.

Román Anna Kareninová je spíš než milostný příběh úvaha o lásce a o významu lidské existence. Představuje nám typ idealistických jedinců, kteří touží žít upřímně a kterým ostatní nerozumí a považují je za blázny. Anna i Levin jsou v jádru čestní a odpovědní lidé, které však dostává do smrtelného nebezpečí (jemuž jeden z nich také podlehne) pouhý pocit duchovní prázdnoty. Přesto jsou v očích čtenáře sympatičtější než ostatní postavy, které se jen smíří s mizérií svého života a nikdy se nepokusí vzepřít se jí.

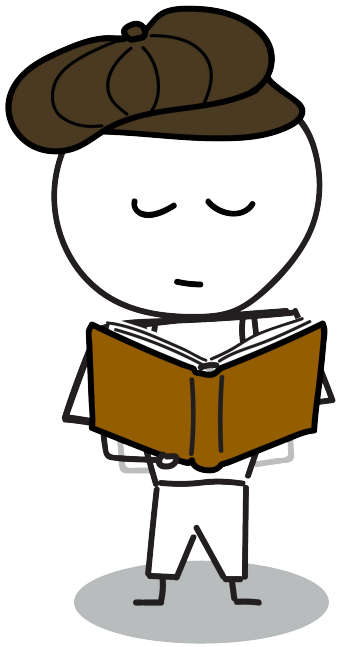

Magnolia

Délka filmu	**188 min**
Žánr	**Drama**
Scénář	**Paul Thomas Anderson**
Režie	**Paul Thomas Anderson**
Hudba	**Jon Brion**
	Aimee Mann

V roce 1999 natočil tehdy málo známý režisér Paul Thomas Anderson kultovní film Magnolia. Šlo o projekt jak ambiciózní, tak nevšední – tříhodinové drama, jehož děj (čítající asi osm hlavních zápletek) se odehrává během jediného odpoledne. Hlavním tématem díla je pokání a trest za staré hříchy a viny a hledání cesty k vysvobození se od nich.

Přelom devadesátých a nultých let je ve filmovém světě znám jako období, kdy se hlavním tématem stává úloha jedince v moderním světě a krize jeho identity, majetku navzdory. Hrdinové filmů jako Americká krása, Matrix či Klub rváčů jsou dobře zajištění, ale svému okolí odcizení lidé, kteří musejí opustit svůj pohodlný svět obleků, pracovních kójí a nábytku z Ikea, a vydat se na očišťující cestu za poznáním sebe sama.

Magnolia je o poznání košatější (na úkor čehož méně zacyklená a dokonalá) než oscarový šampión Sama Mendese. Osudu jednotlivých postav se v ní propíjejí do sebe jako kaňky inkoustu na vlhkém plátně a vytvářejí tak paralely a protiklady. Film je pozoruhodným vyobrazením světa, v němž jsou příběhy lidí propojené a od sebe neoddělitelné.

Film nabízí setkání s celou řadou elitních (byť často zcela neznámých) hollywoodských herců jako například Julianne Moore, John C. Reilly a Phillip Baker Hall. Nejvýraznější ze všech je ovšem Tom Cruise, který se zbavil veškerého akčního pozlátka a podává velmi intenzivní herecký výkon, který byste od hrdiny Mission: Impossible nečekali.

Pokud se cítíte otráveni lidmi kolem vás, kteří tvrdí, že nesnášejí ty „hollywoodské sci-fi slátaniny“ a preferují „skutečné lidské příběhy“, které mnohdy nemají s realitou vůbec nic společného, bude vás tato polemika o tom, zda je příběh jednotlivce určován nesouvislou sérií náhod, osudem či lidskou rukou, zajímat. Andersonovo dílo skloubené z komplexních úvah i anekdoticky bizarních detailů nám totiž dává originální pohled na úděl lidské bytosti a oněm „pseudo-ze-života“ filmům kopanec do slabin.

Julyberda

Seriály

V tomto čísle vám představím pár seriálů, které nás přenášejí do minulosti. Seriály, které zpracovávají historické události a životy lidí, jejichž příběhy nám stále hrají v mysli.

Reign

Seriál začíná rokem 1557 a zobrazuje život skotské královny Marie Stuartovny. Marie přijíždí na francouzský dvůr, aby se vdala za následníka francouzského trůnu Františka II. V první sérii Marie řeší neustálé politické problémy a zároveň musí čelit svým vzrůstajícím citům k Františkovi. Jako kdyby toho Marie neměla na starosti málo, cestu jí také zkříží Kateřina Medicejská, Františkova matka, která chce zabránit jejich sňatku.

Seriál vás vtáhne do děje díky síle francouzského dvora a jeho členů, kteří jsou neustále nuceni mít se na pozoru. Ačkoliv je seriál velice chytlavý, je i historicky nepřesný, a tak nesmíme věřit všemu, co v něm uvidíme a rozhodně to nesmí být naše jediná příprava k testům do hodin dějepisu.

War and Peace

Seriál pojednává o životě pěti ruských rodin za doby válek s Napoleonem. Příběh začíná roku 1805, kdy se Napoleon dostal do Rakouska a začíná ohrožovat Rusko. Pierre Bezuchov, vysoký ruský šlechtic, se snaží prosazovat své názory (ohledně podpory francouzského vojevůdce) které se zdejší společnosti výrazně nezamlouvají. Pierrův nejbližší přítel, Andrej Bolkonský, se pak utkává s jinými problémy, chce získat povýšení v carské armádě čelící Napoleonovi a proslavit se tak. Poslední z hlavních hrdinů Nataša Rostovová se narodila do nižší šlechtické rodiny a vyrostla z ní veselá dívka, která se nezastaví před jakýmkoliv dobrým skutkem.

Seriál je natočen na motivy knihy *War and Peace*, kterou napsal Lev Nikolajevič Tolstoj. Příběh vás může upoutat svou autentičností, skvělými hereckými výkony a také nádherně vytvořeným ruským prostředím.

The Crown

Seriál se zaměřuje na život královny Alžběty II., začíná v roce 1947 a první řada se soustředí především na manželství královny Alžběty a prince Philipa. Seriál mapuje Alžbětina rozhodnutí, která v určitých ohledech jejího života nebyla jednoduchá. Ukazuje nám život nejdéle žijící panovnice britského trůnu a její činy, které Velkou Británii dovedly tam, kde je dnes. Příběh stále žijící královny, o které je seriál natočen, vás dostane do kolen dobovými kostýmy, hereckými výkony a v neposlední řadě silným příběhem, který se schovává v každé minutě seriálu.

YPEF

YPEF je znalostní soutěž pro žáky základních a středních škol. Je to mezinárodní soutěž a má za úkol zdůraznit význam lesnictví a lesů, a to nejenom u žáků, ale i u celé společnosti. Že vám to zní nudně a nezajímavě? Ale vůbec ne, ba právě naopak. Například já jsem si to skvěle užila, a to i přesto, že se o soutěže tohoto typu nezajímám.

Jak to vlastně probíhalo? Dne 28. 2. jsme se my, naše tříčlenná skupinka a naše paní učitelka, která nás doprovázela, vydali směr Brno. Po příjezdu do budovy, kde měla ona soutěž probíhat, jsme si vyslechli stručné instrukce a pomalu se začali připravovat na slavnostní zahájení. Soutěž byla rozdělena na dvě části. První část se skládala z vědomostního testu, druhá z obcházení jednotlivých stanovišť. Jak na test, tak na stanoviště byl stanoven určitý čas a obojí bylo bodováno. Na stanovištích byla nejen všechna možná témata týkající se lesů a života v něm (zvířata u vody, dřeviny, ...), ale i různé fyzicky náročnější úkoly, například běh s kládou nebo řezaní pilou.

Na konec musím říct, že i když jsem od této soutěže mnoho neočekávala, byla jsem příjemně překvapená. Průběh soutěže byl zábavný, dozvěděla jsem se některé nové zajímavé věci a měla i možnost se trochu více poznat se spolužáky, kteří se mnou byli ve skupince. A proto se těším na příští rok!

Judith

Kam s TiGy

Zdravím tě.
Je až skoro neuvěřitelné, jakou rychlostí se k nám blíží konec školního roku a s tím i letní prázdniny. Toto období je pro tebe možná jedním z nejstresovějších v roce. Snažíš se dohnat všechny známky, možná právě maturuješ a už jen netrpelivě čekáš na ten den, kdy dostaneš onen očekávaný papír a čekají tě dva měsíce volna.
Tak aby pro tebe bylo toto období lepší a dodalo ti více energie, mám tu pro tebe pár tipů, kam vyrazit a odreagovat se.
Přeji ti pevné nervy a hodně štěstí.

Kája♥

KAVÁRNY

Bistro Plac

Tohle místo jsem objevila poměrně nedávno a vlastně úplnou náhodou, když jsem potřebovala rychle sehnat horkou čokoládu.

Hned po vstupu mě zaujal interiér. Prostor není veliký, ale zato je příjemně útulný a navozuje krásnou atmosféru. Obsluha byla usměvavá, vstřícná a milá.

Co se nabídky týče, tak kromě horké čokolády, kterou mají mimochodem hnědou i bílou, a kávy se zde můžete i najíst. V nabídce jsou především pizzy, a to za velmi přijatelné ceny, ale samozřejmě si zde určitě vyberete i z ostatních nabídek.

Bisto se nachází na adrese *Kounicova 73 v Brně* a + pro knihomoly a milovníky knihoven, cca 5 minut cesty od bistra se nachází Moravská zemská knihovna.

Coffe Trail

Dalším kouzelným místem je právě Coffe Trail, který se nachází opět *v Brně*. Stačí vám jet šalinou číslo 1 nebo 6 směr střed města, vystoupit *na zastávce Hrnčířská* a dál již nemůžete minout.

Kavárna opět působí příjemným dojmem díky interiéru, takže pokud někdo z vás vyhledává místa, která vás hned zaujmou, doporučuji navštívit.

Co se nabídky týče, najdete zde snídaně, brunche, freshe, kávy a mnoho dalšího. Za mě bych určitě doporučila toast s uzeným lososem a to i těm, kteří nemají ryby moc v lásce, protože já sama ryby nejím, ale tohle jídlo bylo skvělé.

Menší nevýhodou této kavárny jsou lehce vyšší ceny, co se týče jídel, ale nebojte, zas tak hrozné, že byste se nedoplatili to není. Plusy určitě přidávám za příjemnou hudbu v pozadí a také za to, že Coffe Trail pořádá kurzy latte artu, na které se můžete přihlásit. Tak jděte.

Vídeňka café

Poslední kavárnou tohoto čísla je kavárna, která se nachází opět *v Brně na ulici Vídeňská*, kousek od gymnázia.

Opět musím vypíchnout vzhled inetriéru. Vše sladěno do neutrálních barev, příjemná atmosféra, příjemná obsluha a také velmi dobré jídlo, ze kterého bych vám určitě doporučila mini waffle s ovocem.

SHOT-C V KUŘIMI!

V pátek *14. 6. 2019 od 19:40 do 22:10* se určitě nezapomeň stavit *do Klubu Kotelna v Kuřimi*, a zažij tak jedinečné vystoupení této skupiny.

Skupina šesti zpěváků tě určitě nadchne tím, že celá jejich show je založena na použití lidského hlasu, tj. vystupují bez hudebních nástrojů, které nahrazují například beatboxem.

Vstupenky v ceně 100 Kč můžeš zakoupit v infocentru v Kuřimi nebo přímo na místě.

IGNIS BRUNENSIS

Jako každý rok se i letos uskuteční přehlídka světových ohňostrojů nad Brnem. Více asi není co dodat, zkrátka ohňostroj.

Rozpis ohňostrojů najdeš na *www.ignisbrunensis.cz*

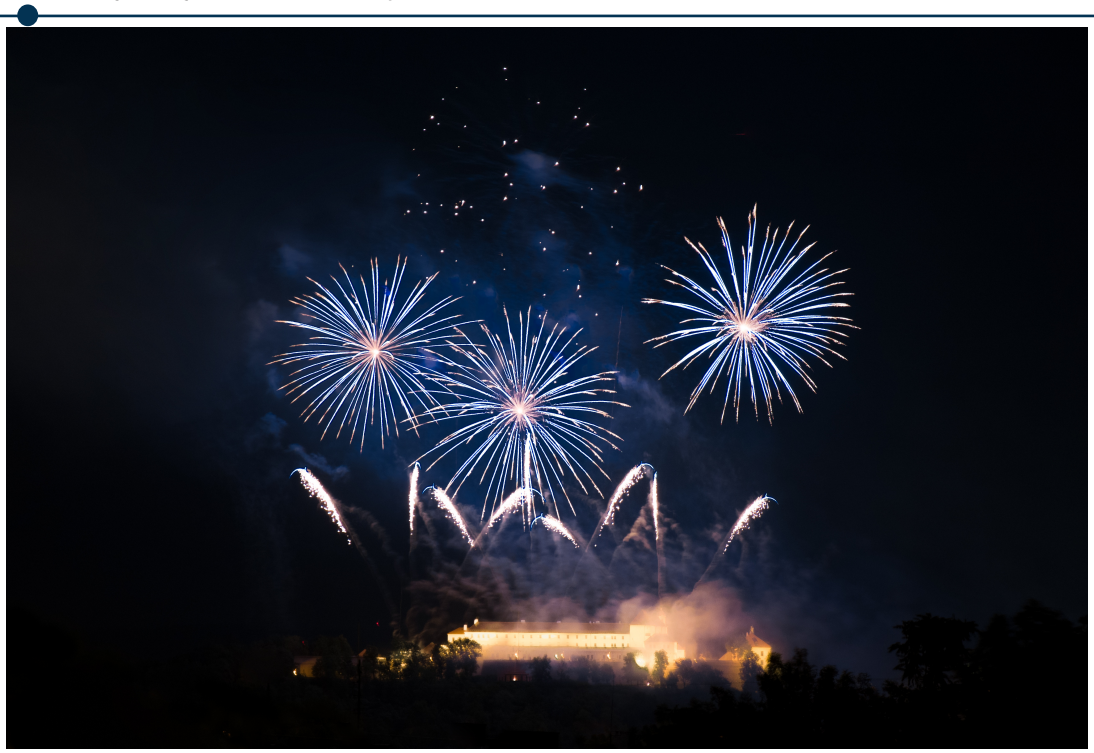

Rudolf

Pravda a lež (12. 3. 2019)

Co je pravda, a co není? Zde je bod rozcházení se nejen filosofů, ale také „obyčejných" lidí. Pozorujeme, že každý věří určité věci, ať už má, či nemá podklady. Kde tedy zjistit, kdo má pravdu? Existuje pravda objektivní? Existuje pravda?

Při konfrontaci s jiným názorem můžeme vždy daný názor analyzovat, což také povětšinou děláme. Názor buď souhlasí s naším, a máme tendenci říci, že tedy i druhý člověk má pravdu, nebo s ním nesouhlasí, což by, pokud nám jde o oboustranné porozumění, mělo vést k logické a odůvodněné debatě, kde s nadhledem začleňujeme informace sdělené druhou stranou do repertoáru svých vlastních znalostí, s čímž souvisí i přiznání vlastního nesprávného názoru. Jsem přesvědčen, že každý průměrně inteligentní člověk je schopen logického znovu-odůvodňování svých myšlenek na základě nových podkladů, často ale hrají roli emoce, neznalost sebe či psychologie, komplexy, a tak vlastní chybu ani občas nepřiznáme, nebo o ní dokonce nevíme.

Pokud následně užijeme dalších logických syntéz a analýz, můžeme na výměně názorů vybudovat novou objektivní pravdu. Měl bych však napsat spíše „objektivnější", jelikož vždy můžeme přijímat nové podněty k přehodnocování svých pravd a názorů. Tím jsem popsal subjektivní pravdu a možnost vytvoření jedné objektivnější. To se může dít vyšším popsáním daného tématu, přiznáním něčí nepravdy (pouze když se dostaneme k dogmatu, jež odporuje jednomu či oběma názorům), pro mnohé je však nejjednodušší možností, i když ne dlouhodobě užitečnou, přiznat aktuální nemožnost nalezení větší pravdy, ovšem s přetrvávající vírou ve vyšší pravdu, na kterou však nemůžeme dohlédnout.

I vytváření objektivnějších pravd se dá časem zefektivnit. Všichni jsme se jednou narodili s geny předků, vyrůstali jsme v různých prostředích po určitý čas a nyní tu stojíme se svou „pravdou". Každý ji má jinou, a to právě díky zkušenostem, genům, posbíraným informacím či způsobu myšlení. Když chceme prosadit svou pravdu, ptejme se, zda-li je sama pravdivá. Po odstranění všeho, co nás kdy ovlivnilo od genů po společnost (moc by toho nezbylo), stojí naše pravda na ničem (téměř?). Pravda všech ostatních však také stojí na tom samém ničem, jen posbírané vlivy odlišují pravdy jedinců. Kdo má tedy tu správnou pravdu? Podle čeho vůbec správnost životní cesty, okolních vlivů a následné pravdy posuzovat, neexistuje-li soudce, který by určil pravdu nejvyšší či na něj nemůžeme dohlédnout? Nestačí než vzdát boj o pravdu vyšší.

Po vzoru výše uvedených slov o dohodě na určité vyšší pravdě, na niž však nedohlédneme, přiznávám svoji malost člověka a neměl bych (neměl bych?) nastavovat svá dogmata o nejobecnějších pravdách. Proto mi nezbývá, než nejen uznat, že každý má na celkové pravdě stejný podíl jako já, ale také, že každá pravda má stejnou hodnotu pravdivosti. Tudíž jednoduše řečeno: každý má pravdu. Ovšem jak z textu vyplývá, ani to, co jsem napsal, nemusí být více pravdivé, jako představa dítěte, jak létá na drakovi, pokud skutečně věří v reálnost své představy.

Rudolf

FOTOKOUTEK

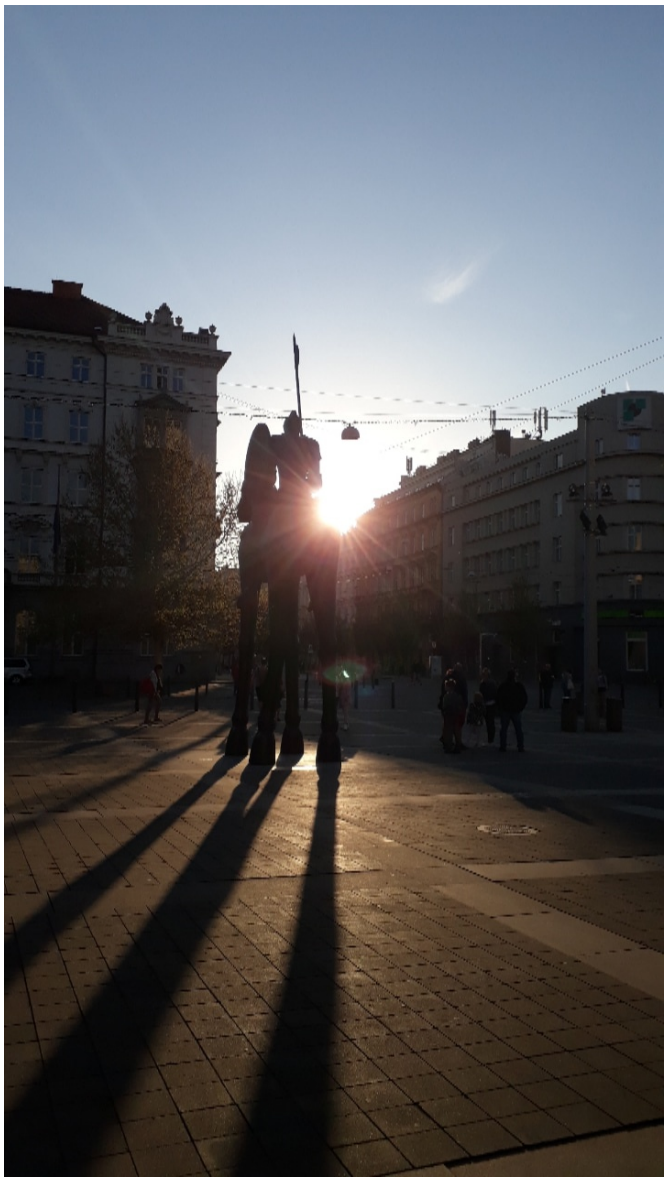

Myšlenky studenta v Martině

Hodina začíná za 2 minuty… Tak to ještě v pohodě stíhám zajít do Martiny.

Kde se tu vzala taková fronta?

Konečně jsem na řadě!

Co si mám dát?

Dal/a bych si něco sladkého… A taky slaného… Takže si dám obojí!

Hmm… Kečup, nebo hořčice?

Cože? Jak jako, že párky došly?

Počkat, mám na to dost peněz? … Mám vůbec nějaký peníze?

„Berete karty? … A stravenky? … Nebo eura? … A co rybí šupiny?

Svatá Martina, jediné místo na gymnáziu, kde se cítím bezpečně… Cože, to už je zavřeno?

Kočka

Letní čas

Tak se nám o víkendu změnil čas,
následky pocítil snad každý z nás.

Vstávání za tmy šlo by prominout,
však z rozbitého režimu se můžu pominout.

Hlad mám jindy, než je jídlo.
Z nouze žužlám vonné mýdlo.

Ráno coby tričko oblékla jsem si trenky,
ještě spící nalila si kávu do cukřenky.

V pračce jsem omylem vyprala kočku,
teď mne asi nenávidíc sleduje po očku.

Dále jsem zalila umělé kytky.
Opravdu nezasluhuji výtky.

Všem, komu mé počínaní smysl nedává,
chci jen poukázati, co zmůže ranní únava.

Pandora

Perličky

Lanková **opravuje slohovky**: „Vy se nechcete stát stomatologem, že ne?“
Student: „Ne.“
Lanková: „To je dobře. Protože ty vaše zuby s měkkým i mě šokovaly.“

Lanková: „Je to podepsané a čitelné?“
Student: „No… je to podepsané.“
Lanková: „Tak to je dobrý, to budu alespoň vědět, komu mám nadávat.“

Lanková: „Tak co? Máme učebnice slohu?“
Student: „Haló! Já mám čítanku. Vymění to někdo?“

Lanková: „Vy byste si měl vybrat nějaký jazyk bez interpunkce.“
Student: „Čínštinu?“
Lanková: „No vidíte, ta se bude hodit. Hlavně tady v Česku.“

Lanková **studenti mají číst v čítankách**: „Zahleděn na svůj pupek čeká, až mu to někdo přečte.“

Lanková **Student v první lavici místo práce popíjí kávu z automatu**: „Vy mi budete věštit budoucnost z kávové sedliny, nebo co?“

Lanková: „Absurdní drama… To my tu hrajeme každou hodinu, co?“

Hanus **mluví o kulturním dědictví**: „Naši předkové nám předali Karlův most a barokní kostelíčky. A my k tomu přidáme Tančící dům a… No, a třeba ještě tunel Blanka – ať mají naši potomci z čeho čerpat.“

Hanus: „Hadí jóga se také nazývá kundaliní.“
Studenti **smějí se**
Hanus: „Ale na češtinu zapomeňte. To byste byli jak pan prezident.“

Hanus: „Co Bůh spojil, člověk nerozdvojí.“

Hanus: „Některé rodiny se vídají jenom o narozeninách, jiné dokonce jenom na pohřbech.“

Hanus **dokončil dlouhý sociologický rozbor přátelství**: „No… Ale mít kamaráda je dobré!“

Hanus: „Veřejný problém není, jestli Nováková podvádí Nováka. Veřejné mínění o tom sice ví své, ale referendum o tom dělat nebudeme.“

Hanus: „Tak jaký je ten státní dluh?“
Student: „200 miliónů?“
Hanus: „Tak to ne. To by Babiš radostí nespal.“

Urbánek: „Vilém II. (německý císař) žil po první světové válce v exilu v Belgii. Zemřel mimochodem v roce 1941, krátce poté, co Hitler Belgii dobyl. Možná ho někdo picnul, když křičel: „Naši jsou tady!““

Urbánek: „Libuška si stoupla, podívala se do dálky a začala věštit. Já se občas napiju, zadívám se do dálky a taky věštím. Jen škoda, že to nikdo nezapisuje. To by byla kniha.“

Urbánek: „... Zplodil 2 syny…“
Žák: „A postavil i strom? Teda zasadil?“

Urbánek: „Drahomíra nechala Ludmilu uškrtit. Asi si to zasloužila. Protože dělala, co neměla. Tchýně, no. Stejné jako dnes.“

Urbánek: „... zaútočit na Prahu, a jen tak si zachránit holý...“
Žák: „Zadek!“
Urbánek: „Život…“

Urbánek: „Kdo je manželkou Bořivoje?“
Žák: „Ludmila.“
Urbánek: „Čí babička je Ludmila?“
Žák: „Václava.“
Urbánek: „Co je Bořivoj Václava?“
Žák: „Vnuk.“

Urbánek **snaží se projít**: „Pozor, těhotná žena s dítětem!“

při opakování učiva z minulé hodiny
Urbánek: „Co se stalo s Krétou?“
Žák: „Vlna.“
Urbánek: „Jaká vlna?“
Žák: „Vodní.“

Urbánek: „Čím dál častěji mi studenti píší „východní blog““
Student: „Za to můžou všechny ty blogerky.“
Urbánek: „Blog – to se šíří po východní Evropě pomaleji než ten blok. To bylo šup šup.“

Urbánek: „Tobě cinkly hodinky. Ztlum si je, nebo ti je ztlumím já… něčím.“

Urbánek: „Chybí jenom Tichý?“
Student: „Já nevím, chybí někomu soused?“
Urbánek: „Mně chybí soused v Katově. Umřel.“
Student: „Upřímnou soustrast.“

Urbánek **rozdává písemky**: „Byl jsem až nechutně hodný. A když to nešlo, tak jsem byl alespoň chutně zlý.“

Urbánek: „I projektor se z tebe spustil.“

Urbánek: „A co ta Kroměřížská ústava?“
Student: „No, to si řekli jakože ne.“
Urbánek: „Kdo si to řekl?“
Student: „No, oni rozpustili ten sněm.“
Urbánek: „Kdo ho rozpustil? Chemici? Kyselinou?“

Urbánek: „Přátelé, já si tu po tom vašem stužkováku připadám jako v pavilónu orangutanů.“
Student: „A byl jste tam?“
Urbánek: „V pavilónu orangutanů? Nesčetněkrát.“

Geržová: „Co ovlivňuje dnešní mládež?“
Student 1: „Knihy.“
Geržová: „To si nemyslím. Nebo tu snad někdo má nějakého literárního idola?“
Student 2: „Já bych chtěl být jako Malý princ. Lítat si to po planetách…“
Student 3: „Tak sjetej jsem ještě nebyl.“

**Student 1 Nejen že nepíše, dokonce ani nemá pracovní list. Student 2 píše. **
Geržová: „Ty zase nemáš pracovní list?“
Student 1 **ukáže na studenta 2**: „To je můj papír. Vždycky je to můj papír.“
Student 2: „Jo, ale vždycky do něho píšu já.“

Student **mluví o románu Tři kamarádi**: „Takže je tam ten Pat…“
Geržová: „To je ta Pat. Patricie.“
Student: „Aha. Já myslel, že je to jako Pat a Mat.“

Geržová: „Čtvrtletky se nebojte, nebude tam nic, co jsme nebrali.“
Student: „Já se nebojím, já už vím, že dostanu pětku.“

Student 1: „If you put a spider web on a cut, the cut stops bleeding. Počkat, to jako fakt?“
Pezlarová: „Jasně, to se dřív používalo jako obvaz.“
Student 1: „Takže to jako dám jen kus pavučiny na ránu a…“
Student 2: „A dostaneš otravu krve a umřeš.“
Pezlarová: „A bude klid.“

Pezlarová: „Jaký problém s tresty smrti mají v USA dnes?“
Student: „Dochází jim proud?“

Pezlarová **dělá cvičení s kolokacemi**: „Co se nám hodí k „move“?“
Student: „Move the door.“
Pezlarová: „To je jako vezmeš do podpaží a odneseš, nebo co?“
Student: „Na táboře to děláme pořád.“

Pezlarová: „Kolik těch lodí se tam potopilo?“
Student: „Jedna.“
Pezlarová: „Vždyť jsi řekl ships...“
Student: „To byla taková velká loď.“

Drlíková: „… A ti, co to neodevzdali, k těm si napíšu, že to měli na háku, a až přijde na věc, tak je budu mít na háku já.“

Učitel: „Where do you put your clothes when it is dirty?“
Žák1: „Wardrobe?“

Vašíčková: „Co je s tebou? Dneska jsi zaražený jak prdy.“

žáci probírají antickou literaturu
Žák: „Ty jo, to jsi v té době rovnou mohl jít do lesa s košíkem a sbírat děti.“

maturanti si při roznášce jídla spletli třídu
Kubát: „Ale počkat, kam to šli?“
Žák: „Oni si jen spletli třídu.“
Kubát **smutně**: „Ale oni měli jídlo!“